



scar

Alice Broadway

Dream
válogatás



Leora épp elég
leckét kapott –
itt az ideje, hogy
megírja saját
történetét.





ALICE BROADWAY 1980-ban született. A halál, a halál utáni élet és az örökkévalóság fogalmai mindig is izgatták a fantáziáját. Ink című, fiatal felnőtt olvasóknak szóló trilógiájának ötlete egy, az ókori egyiptomi halotti rituálékról szóló dokumentumfilm megtekintése után született.

Alice-nek magának nincsenek tetoválásai, a kelleténél több teát iszik, és imád rúzszt viselni.



Tudj meg többet a trilógiáról:

www.alice-broadway.com

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKonyvek

Dream
válogatás

Mire Featherstone-ba érkezik, Leora már nagyon sok viszontagságon ment keresztül. Rengeteg valós és hamis tény tudott meg, és egyre növekvő zavar és félelem uralkodik el a fejében. Kénytelen megkérdőjelezni azokat az értékeket, amelyekre társadalma épül, még ha nagy árat is kell fizetnie érte, és súlyos következményekkel kell szembenéznie. A barátai vagy eltűntek, vagy börtönben ülnek, vagy épp nem azok, akiknek látszanak. Így rá hárul a feladat, hogy leplezze a város alattomos vezetőinek gonosz tervét, égbekiáltó árulását és arcátlan hazugságait. Leora nem veszíti el az önmagába vetett hitét, és bár élete legsötétebb pillanatait éli át, mégis reményre talál.

Ez a könyv egy remek trilógia méltó befejezése.

ALICE BROADWAY

scar



— részlet —



I. fejezet

Az állam a kavicsos talajba verődik, a nyelvembe harapok.

A hátamon Jack Minnow lába. Erősebben nyom a földre, és élvezi az újonnan megtérített híve látványát. Vért és port köpök fogaim között, Longsight polgármester csupasz lábát telefröcskölöm piros véremmel. A férfi lehajol, és a fülembé súgja:

– Üdvözöllek újra itthon, Leora! Nagyon sok mesélnivalóm van.

Újra köpök egyet, de ezúttal szándékosan rá célzok.

A tömeg – tisztas távolságra vezérüktől – csak annyit lát, hogy meghajolok. Aztán hangos üdvözlőgás-

ban törnek ki, de nem a visszatérésem örömére, hanem Longsight polgármestert éltetik, aki fölöttem tornyosul és felettük is, hisz mindenki felett uralkodik. Egy istenné avatott ember.

Azt hittem, biztonságban vagyunk, azt hittem, minden megváltozik. És azt hittem, Longsight halott.

Jack Minnow erős kézzel megragad és talpra húz, megmarkolja a hajamat és úgy tartja a fejemet. Megfordít, hogy szembe kerüljek az emberekkel, akik elhallgatnak és várnak. A tömegre meredek, az emberekre, akikről azt hittem, a barátaim. Az emberekre, akikkel együtt nőtem fel. Tekintetemmel Gullt keresem. Nem találom.

– Itt áll előttek az áruló! – szólal meg Longsight diadalmas hangon. – Itt van az az ember, aki a városka-
puig hozta az ellenséget, és gyilkosokat engedett be városunkba.

Az összegyűlt tömeg torkából szörnyű morajlás szakad fel. A polgármester megvárja, amíg elhalkul.

– Csakhogy, barátaim, az áruló ördögi tervét a hasznunkra fordítottam. A pusztulásomra tört, és én mégis feltámadtam. Mert létezik egy magasabb cél, amelynek még egy ilyen elvetemült áruló sem képes az útjába állni. Ne aggódjatok, és ne féljete! Mert legyőztem a gonoszt!

Ingatni kezdem a fejem, de azonnal meg is bánom, mert megérzem a hajamban Minnow ujjait, és felrepedt ajkam erősen sajogni kezd. Minnow ekkor elengedi a ha-

jamat, és a karomat ragadja meg, vonszolni kezd a kormányépület sötét ajtóí felé.

– Ideje elbeszélgetnünk! – mondja Longsight, és a nyomunkba ered.



2. fejezet

Longsight polgármester irodája nem ismeretlen előttem, ezúttal azonban valahogy minden más. Korábban mindig szüksége volt rám, még ha csak egy kicsit is. Szüksége volt rám, hogy eljusson Featherstone-ba; én voltam az egyetlen ember, akit képes volt kémkedésre kényszeríteni. Aztán megint szüksége lett rám, amikor parádéztatott, mint valami bábót. Most viszont attól félek, többé nincs már szüksége rám.

Felfordul a gyomrom, ahogy érzékszerveimet eléri a helyiségben uralkodó szagok. A bőr és az izzadság, az olvasatlan könyvek és a fényezett padló szaga. És van még valami fémes szag is, ami fegyverekre emlékeztet – éles

késekre –, de amikor feldagadt nyelvemmel benedvesítem ajkamat, tudom, hogy csak a vér fémese ízét érzem a számban. Majd hozzászokom.

Remegő lábakkal állok a szobában. Jack Minnow leheletét a vállamon érzem, de most nem érint meg, nem próbál a helyemen tartani – hiszen már nem jelentek fenyegetést számára. Talán megpróbálhatnék elmenekülni, de mielőtt az ajtóig érnék, elkapnának. Rádadásul belefáradtam a menekülésbe – eddig szinte sehová nem vezetett.

Longsight polgármester arcán állatias elégedettség villan. Testét burgundi vörös palástba burkolta, keresztbe teszi lábait, és könyökét a szék karfájára támasztva a kezébe ejti az állát. Arcán széles mosoly, a szemhéja lassan megrebbe – mintha olyan titok birtokában lenne, amit mi, földi halandók nem ismernénk. Longsight életben van. Ami lehetetlennek és hihetetlennek tűnik, de mégis...

– Nem akarod megkérdezni, mi a titkom? – vonja most fel egyik szemöldökét, és fejét félrebiccentve méreget. – Úgy értem, nem vagy akár csak egy kicsit is lenyűgözve? Nem fordul elő minden nap, hogy valaki feltámad halottaiból.

– Elképeszt a pimaszsága. – Kicsit meglep, mennyire hűvösnek és rezzenéstelennek tűnik a hangom. Nem fogom elárulni, mennyire meg vagyok döbbenve – és hogy szinte képtelenség feldolgoznom, amit látok. – Lenyűgöz, hogy egy ilyen léptékű játszmat képes játszani. De persze tudom, hogy szeret trükközni az emberekkel. És azt is tu-

dom, hogy nem támadt fel. – Arcomra erőltetek egy mosolyt. – Itt az egyetlen csoda az, hogy hisznek magának.

– Te viszont nem hiszel. – A mondat nem kérdés, és ahogy kimondja, Longsight arcára töprengő csalódottság ül ki. Egy idő után feláll, és az asztalt megkerülve közelebb lép. Ahogy meglebben a palást, megpillantok egy darabkát gyönyörű bőrből. Olyan mintha lángolna: sötéten parázlik a ruha alatt. Arra gondolok, hogy ha megérinteném, talán megégetné a kezemet.

– Sajnálom, hogy kételkedsz bennem. – Olyan közel áll hozzám, hogy érzem a testéből áradó meleget. – De nézd... – Lerázza magáról selyempalástját, és széttárt karokkal áll előttem úgy, hogy látom a testét borító összes rajzot és a bőre alatt kirajzolódó izmait. – Te láttad a vért. Végignézted a támadást.

Próbálok nem gondolni erre. Megparancsolom az emlékezetemnek, hogy ne játssza újra azt a pillanatot, de már túl késő, és magam előtt látom, ahogy Longsight leszűrva a földre roskad, alatta hatalmas vértócsa terjed szét. Aztán meglátom Sana palástos alakját, amint diadalittasan áll fölötte. Meggyilkolta Longsightot... Vagy legalábbis ezt hittem.

– Emlékszel még arra a reggelre, látom az arcodon. De nézz rám, Leora! Nézz most rám!

Lehetetlen nem észrevenni a sebhelyet.

Longsight bordái alatt sötét vonal húzódik végig, aztán megvillan egy rózsaszínű folt. Három ujját teszi rá.

Egy dühös és büszke sebhely. Meg kellett volna halnia. Meg is halt.

– De hogy lehet? – szólok meg alig hallható hangon. Kinyújtom az egyik kezemet.

Longsight boldogan felnevet.

Minnow egészen közel áll mögöttem. – Nem érhetsz hozzá – figyelmeztet.

– Ugyan, Jack! – szól rá Longsight. – Hadd érjen hozzám, engedd, hogy megvizsgáljon! Elvégre ez az egyetlen módja annak, hogy higgyen nekem; és tudod jól, mennyire szeretem az újonnan megtérteket. – Ekkor rám pillant, mintha csak kihívóan arra várna, hogy visszakozzak, de közben arra ösztönöz, hogy igent mondjak.

Mielőtt még magamra parancsolhatnék, kezemmel megérintem a langyos bőrt. Letérdelek, hogy közelebből is szemügyre vegyem, erősen rányomom a kezemet a sebhelyre, felnézek Longsightra, figyelem, felszisszen-e vagy elfordul-e a fájdalomtól. Ő azonban csak üdvözült arccal mosolyog rám, mintha vizsgálódásom egyfajta imádat jele lenne.

De hisz ez csak egy sebhely, merül fel bennem. Egy olyan ember sebhelye, akit elpusztítottak.



3. fejezet

Valaki hangosan dörömbölni kezd az ajtón, és megtörik a pillanat, ahogy Longsight polgármester bőrért megérintem az ujjammal. Longsight úgy ölti magára palástját, mintha csak egy nemrég kapott tetoválást mutatott volna, Minnow pedig az ajtóhoz lép, és halkán mond valamit. Felállok, dörzsölgetem a térdem, ahol a szőnyeg bojtjai nyomot hagytak a nadragomon. Az ajtó bezárul, Minnow pedig, mint egy kutya, támadásba lendül, kezét a torkomra szorítja, és a könyvespolc felé tol.

– Egy üreset hoztál Saintstone-ba? Hogy merészelted megszenségteleníteni a várost?

Tehát megtalálták Gullt. Hirtelen forró félelem járja át testemet, de ennek semmi köze Minnow-hoz. Gull soha nem élné túl Saintstone haragját.

– Elég legyen, Jack! – parancsol rá éles hangon Longsight, Jack Minnow pedig mozdulatlanul válik, csak a mellkasa lüktet fel és alá, forró lélegzetét az arcomra fújja. De a kezét nem veszi le rólam. A polgármester közelebb lép, mintha a vadászat után elejtett zsákmányt akarná szemügyre venni.

– Egy üres? – tűnődik hangosan Longsight. – Jaj, Leora, ennél azért okosabbnak hittelek. A tény, hogy egy üreset hoztál ide, csak megerősíti, hogy az ellenségünk vagy.

Nyelni próbálok, de a torkom olyan száraz Minnow keze alatt, hogy nem tudok. Egyetlen hang sem jön ki rajta.

– Beszennyezted a tisztaságunkat. És a barátodnak sem tettél ezzel szívességet. Tényleg azt hitted, hogy befogadjuk ide? De azért... – Tűnődő arccal fordul felém. – Biztonságba kell őt helyezni, távol tartani a városban élőkétől. Egyelőre ennyi. Majd én beszélek vele.

Jack Minnow hirtelen elenged. A torkomat dörzsölöm utána. Longsight polgármester már a csapdájába csalt, de most, hogy tudom, Gull is nála van, mindenképp a foglya vagyok. Longsight halkán felnevet, aztán visszaül az asztala mögé, és nem is próbálja leplezni, mennyire élvezi, ahogy ég az arcomon az indulat, és szememben dühös könnyek csillognak.

De mégis mit remél, mit nyerhet velem? Mit akarhat még? Az emberek rajongását már kívívta magának, eddig is imádták őt, de most, hogy megjátszotta a halálát, még jobban bálványozzák. Az ő kezében összpontosul minden hatalom, nagyobb uralma van, mint amit bárki el tudna képzelni magának, de neki ez sem elég.

Félrehajtott fejfel fontolgatja, mit tegyen velem.

– Terveim vannak veled, Leora Flint. Számítottunk rá, hogy visszatérsz – vártunk téged, mert te mindig visszajössz. De most, hogy itt vagy, most kezdődik minden... Most nagyon fontos a türelem. Nem szabad sietnünk. – A polgármester tekintete a távolba réved. Nyelek egyet, Minnow felé pillantok, aki nem szól egy szót sem. Longsight polgármester közben hűvösen méreget, majd végül felsóhajt. – Nagyon hasznos lehetsz még nekünk. Rendkívül hasznos – de mindent a maga idejében. A kérdés most csak az, hogy mi legyen veled addig?

Fejével most Minnow felé biccent. – Küldj egy futárt Melnek, mondd meg neki, hogy álljon készen a hátsó ajtóknál.

Minnow ezután kimegy. – Látni akarom az anyámat! – közlöm parancsoló hangon.

Longsight polgármester nevetni kezd.

– Vicces vagy, Leora. Kezdjük azzal, hogy itt nem te mondod meg, mi történjen. Másodszor pedig az anyád nem fog idejönni. Még ha idehívnánk, akkor sem lenne hajlandó találkozni veled.

Szavak. Csak üres szavak, fut át az agyamon. Szavak, amelyek arra hivatottak, hogy fájdalmat okozzanak és félelmet keltsenek. – Nem hiszek magának – válaszolom higgadtan, miközben a szívem majd kiugrik a helyéről, a térdem remegni kezd.

– Nem vagy túl népszerű itt, Saintstone-ban, Leora. Árulónak tartanak, aki üreseket hozott a közelünkbe.

– Anyám nem hiszi ezt rólam, mert ismer.

– Anyád miattad ismerte meg a kínzó szenvedést. Neked köszönheti, hogy megvetés és elutasítás tárgya lett. Egy valóságos pária a saját városában. Nem csoda, hogy lemondott rólad. Semmi mást nem hoztál a fejére, csak bajt, a legkevesebb, amit tehetsz, hogy békén hagyod, Leora.

Nem szólok semmit. Anya soha nem mondana le rólam. Nem tenne ilyet. Ezt biztosan tudom.

Longsight erre lágyan elmosolyodik. – Könnyebb lenne, ha egyszerűen elfogadnád a tényt, hogy többé nincs édesanyád. Ott fogsz maradni, ahol parancsolom.

– Tehát a foglya vagyok? – kérdezem, mire Longsight felvonja szemöldökét.

– Még hogy fogoly? Én ezt kissé túlzásnak tartom. Mondjuk inkább úgy, hogy határozatlan időre a vendégem leszel. Már ha érdekel az üres barátod sorsa.

Az elmém kavarg, mintha hajótörést szenvednék és nézném, ahogy mindenem, ami számít, elúszik a vízben, aztán lassan elsüllyed. Minnow közben visszatér, és kurtán bólint egyet Longsight felé.

Longsight arcán lassú mosoly terül szét, miközben feláll és kisimítja a palástot magán.

– Gyere most velem, Leora!

Minnow szorosan megragad, egyik kezét a vállamra, másikat a csuklómra szorítja. Azt vártam, hogy Longsight polgármester céltudatosan és sebesen indul el, de ehelyett csak egészen lassan sétál végig a kormányépület folyosóján, miközben fejével kegyesen biccentget a faborítású fal mellett lehajtott fejjel elhaladó munkatársak felé. Longsight laza viselkedésével ellentétben Minnow vasosnak és bumfordinak tűnik.

– Nem is tudom elmondani, milyen jó érzés, amikor az ember nem fél már a haláltól – magyarázza Longsight, miközben sétál.

– Csak nem gondolja azt, hogy örökké fog élni? – Nem bírom leplezni a megvetést a hangomban. Longsight kissé megvonja a vállát, mintha azt mondaná: nézz csak rám! – De mégis mit tett? Hogyan vitte véghez ezt az állítólagos csodát? Talán valami varázsigét mormolt vagy valamilyen rituálét végzett el magán? – A hangom leereszkedő és szarkasztikus, de valójában nagyon kíváncsi vagyok rá, hogy mi történt, hogyan lehetséges, hogy ez az ember most itt sétál mellettem, ahelyett, hogy megnyúznák és könyvet csinálnának a bőréből.

– Na, látom, végre felkeltettem az érdeklődésedet! Tudtam, hogy nem tart sokáig. Örömmel elmondom, hogy mi történt – nincsenek titkaim a híveim előtt, márpedig én még mindig szeretném hinni, hogy te is az

vagy, Leora. De előbb elmondok néhány háttér-információt. – Egy percre elhallgat, elhaladunk néhány ember mellett az átjáróban, de csak fojtott hangjukat és lépteiket halljuk. Befordulunk egy sarkon, és a polgármester újra megszólal:

– Egy dolog, ha valaki ismeri a saját sorsát. De nagyon más, amikor át is éli azt. Eszembe jut, hányszor hallottam, hogy erre a pillanatra születtem, és hogy szimbólum vagyok, egy jel és egy híd. Eddig senki másnak nem mondtam el legmélyebb gondolataimat, csak Jacknek, aki remekül tud hallgatni, de tudom, hogy a szkeptikus énje mindig felülkerekedett. – Longsight elmosolyodik. – Persze ezt megbocsátom neki. Nem könnyű elfogadni a változást.

Megáll, hogy megnézzen egy falon függő festményt, miközben Jack csoszogása elhalkul, és visszahúz, nehogy a polgármesternek ütközzenek. A festmény a Szentet ábrázolja, a megmentőnket, akiről szobrot emeltek a város főterén. A képen hátat fordít a nézőnek, és egy hosszú úton sétál éppen. A talpa alatt vörös a talaj, mint egy előkelőséget megtisztelő szőnyeg. De a vörös szín a vér, amely testéből szivárog minden megtett lépéssel – és természetesen Saintstone felé megy, menekül az üresektől, akiknek elvetemült vezére élve megnyúzta büntetésül, amiért elvitte nekik a reménység üzenetét. Ez a történet az, amin én felnőttem, a történet, amit annyiszor hallottam, hogy beépült a csontjaimba.

De most már ismerek egy másik történetet is.

– Ez egy remek történet – jegyzi meg Longsight, miközben a festményt nézi. – De nem sokan kérdezik, hogy mi történt ezután? Mi történt azután, hogy Szent elérte Saintstone határát?

– Azért, mert azt mindenki tudja – válaszolok. – Amikor hazaért, saját bőrébe bugyolálva, mintha egy királyi palást lenne rajta, hősként üdvözölték az emberek. És az ő emlékére nyúzzák le a halottaink bőrét. – A hangom vészesen unott. Minnow ujjai fájdalmasan belemélyednek a csuklómba. Figyelmeztető szándékkal. Longsight azonban csak halványan mosolyog – mintha rajtam nevetne.

– Örülök, hogy nem felejtetted el. De én nem erre gondoltam. Mi történt *azután*?

Megvonom a vállamat. – Nehogy azt mondja, hogy polgármesternek nevezték ki, és ugyanolyan volt, mint maga? – Longsight előszeretettel tartja magát az újkori Szentnek, ezért a lehető legnagyobb gyűlölettel ejtem ki a *polgármester* szót.

A polgármester erre Minnow-ra pillant, kurtán bólint egyet, Jack pedig olyan erősen megszorít, hogy a fájdalomtól megroggyan a térdem.

– Ne játssz a türelmemmel! – figyelmeztet Longsight olyan hangon, amely egyszerre könnyed és édes, mintha egy kiskutyához beszélne. Feltápászkodom a földről, de a szememet marja a fájdalom.

– Szerintem jó polgármester lett volna belőle, Leora – folytatja Longsight. – De soha nem kapott erre lehetőséget. Épp annyi ideig élt, hogy meghallja az embe-

rek tapsát, és elmesélje a történetét... de azután meghalt. Ezt a részt senkinek nem meséljük el, mert mindannyian jobban szeretjük a hőst az embernél. – Longsight polgármester továbbindul. – Ez egy nagyon hasznos eszköz a mesélő kezében – ha egy történet végén életben marad a főhős, a hallgatónak nem kell a halálára gondolni. A jó szándék vezérel, de nem a teljes igazságot mondod el.

Milyen igaza van, fordul meg a fejemben. A mesékben mindenki boldogan él, ameddig meg nem hal.

Erről egy másik sztori jut az eszembe: mielőtt megtudtam, hogy volt egy másik anyám is, soha nem vágytam másra. Csak miután tudomást szereztem Mirandáról, és meséltek az életéről és a haláláról, akkor kezdett el hiányozni, és akkor gyászoltam meg. Semmi új nem történt – maradt minden a régiben –, de valahogy hirtelen olyan erős veszteségérzet fogott el, hogy úgy éreztem, a mélybe ránt. Semmi nem változott, csak az én történetem lett más.

– Az én történetem más – szólal meg Longsight. – Az enyém nem úgy végződik, hogy meghalok, mert az én halálom csak a kezdete volt mindennek. Amikor a mesélők rólam mesélnek, soha nem úgy emlegetnek majd, hogy „voltam”, hanem úgy, hogy „vagyok”.

– És maga ezt előre látta? – kérdezem kíváncsian. – Előre tudta, hogy... *halhatatlan?*

– Igen, tudtam, hogy van bennem valami különleges – válaszolja. – Hogy más vagyok, mint a többiek, mintha az őseimnek más terveik lettek volna velem. És ezt az

emberek is érezték. Azt mondták, bennem született újjá a Szent, új időszámítást, hatalmat és változást hoztam.

Az emberek valóban így beszéltek Longsightről, még a választási kampánya alatt és azután is. Dan Longsight elhitette velünk, hogy valami jobb világ jön. És én épp ezért szerettem őt egykor. Bárcsak azt mondhatnám, hogy már akkor is átláttam rajta, hogy az ösztöneim azt súgták, ne bízzak benne. De ez hazugság lenne. Engem is ugyanúgy magával ragadott, mint mindenki mást. Illetve, majdnem mindenki mást. Mert a varjakat nem tudta megteveszteni. Connort, Oscart, Obelt és a többi lázadót. Apámat. De miért nem mondta el nekem?

– Pedig te megpróbáltál lebeszélni róla, igaz, Jack?
– fordul most Longsight Minnow-hoz. Minnow semmit nem válaszol, Longsight pedig mosolyogva folytatja. – Amikor elmondtam neked a tervemet: hogy csaljuk ide Sanát, engedjük neki, hogy megtegye, amit már olyan régóta tervez, gondolom, ezen te megdöbbsz. – Minnow szemöldöke egy pillanatra összerándul, vajon mennyire döbbsz meg valójában. Nem azt mondta Sana, hogy ő és Jack korábban együtt dolgoztak? – Ott láttam a szemedben a kételkedést: miért invitálok az ellenséget a házamba? Miért rohanok a halálba? De most már érted. Azért kerültem ilyen magas pozícióba, mert céltudatos vagyok és okos, és mert soha nem hagyok időt a sajnálkozásra.

– És mert különleges – teszem hozzá üres hangon.

– Igen, azért is – mosolyog rám a polgármester. – Tudtuk, hogy Sana képtelen lesz lemondani egy nyilvános jelenetről, ezért szándékosan kiszivárogtattuk az információt a varjaknak, hogy Sana pontosan tudja, mikor és hol zajlik majd a nyilvános összejövetel. Túlságosan nagy volt a kísértés, nem hagyhatta ki, hogy rajtakapjon minket, legalábbis úgy gondolta, mi nem számítunk rá. Egy lehetőséget kínáltunk neki, hogy elpusztítsa az ellenfelei vezérét, ráadásul mindezt a nagy nyilvánosság előtt.

Ezen a ponton majdnem, de tényleg csak majdnem, megsajnálom Sanát. Átverték. Az egyetlen kérdés csak az, hogy hogyan.

– A kés véres volt, amikor Featherstone-ban megtaláltam – szólok meg.

– Persze, hogy véres volt – válaszol Longsight. – Sana belém mártotta azt a pengét. Az nem volt trükk. Az egy valódi szúrás volt és valódi vér, valódi halál. Megállt a szívem. Az emberek percekben belül tudták, hogy a vezérük halott. Még ravatalra is kitették a holttestemet, hogy az emberek két napon keresztül leróhassák kegyeletüket. Azután bebalzsamoztak, kék gyolcsba tekertek, és készen álltam a nyúzásra.

A férfi arcába meredek, a fogaimat csikorgatom. – De az emberek nem támadnak fel a halálból – mondom erre.

– Ebben igazad van. Az emberek nem. – Ennyit mond csupán, majd megfordul és továbbindul. Rápillantok Jackre, és mintha halványan megrándulna a szemöldöke. Mintha nem úgy nézett volna Longsightra, mintha ő

lenne az újjászületett Szent vagy egy csodatévő, hanem úgy, mintha megbolondult volna. Ez az arckifejezés azonban egy pillanat alatt eltűnik, mielőtt még feldolgozhatnám. Jack Minnow előretaszít, és újra elindulunk Longsight nyomában.



4. fejezet

Lassan megyünk tovább, lépcsőkön menetelünk lefelé, amíg a föld alá nem érünk. Itt más szagok fogadnak, mintha a levegő is poshadtabb lenne. Meglehetősen mélyen járhatunk a föld alatt, mire elérkezünk egy fából készült dupla ajtóhoz, mögötte egy újabb szárnyat sejtek – a kormányépületnek olyan része ez, ahol még soha nem jártam.

Mel, Saintstone mesélője már idelelni vár bennünket. Tisztelettudó fejbiccentéssel üdvözlí a polgármestert. Tekintetünk egy pillanatra találkozik, én pedig újra megérezem azt az elektromos lüktetést, ami Melből árad, ahogy pusztá létezésével betölti a teret. Vörös fűrtjeit felcsatolta,

és tekervényesen megjelölt bőre arra emlékeztet, amikor gyerekkoromban felolvastak nekem. Habár kicsit félelmetesnek találom, van benne valami otthonos, amitől furcsa mód megnyugszom.

– Őt rád bízánk – közli Minnow vigyorogva.

– Nem jelölték még meg? – kérdezi Mel, és tekintével végigpásztáz, majd megállapodik a bal karomon. – Miért nem? Ez a lány egy bűnöző, és meg kell kapnia azt a jelet. – Észreveszem, hogy Longsight szája megfeszül erre a kérdésre, de a hangja könnyednek tűnik, ahogy válaszol.

– Csak nem félsz, hogy nem fogok igazságot szolgáltatni? Hidd el, mesélő, hogy a lány el fogja nyerni méltó büntetését. Egyelőre azonban rád bízuk.

Mel kinyitja a száját, de csak beleegyezően bólint.

Longsight megragadja a karját. – Számítok rád, Mel! Értékelem a hűségedet!

Longsight polgármester és Minnow ezzel sarkon fordulnak, és kilépnek a faajtókon. Mel egy hosszú másodpercig utánuk néz.

– Legalább megspóroltál magadnak egy utat a börtönbe – fordul most hozzám, a tekintete kifürkészhetetlen. – A celláktól nem messze tetoválják a bőrbe a büntetés jeleit, nem túl biztató hangokkal.

– Obel is ott van most? – Tekintetem a sötét folyosó felé siklik, a börtön feltételezett bejáratára.

– Ha még életben van, akkor igen – válaszolja Mel, majd elfordul. Továbbindul a föld alatti sötét folyosón.

Alig tudok vele lépést tartani, miközben elhalad több tiltott zárt ajtó mellett.

Egy idő után elérünk egy ismerősnek tűnő átjáróhoz, és akkor jövök csak rá, hogy a föld alatt végimentünk a város főterén egészen Mel irodájáig, amely a múzeum alagsorában foglal helyet. Eddig nem tudtam, hogy a föld alatt is el lehet érni ezeket a helyeket, és magamban szitkozódok halkán, hogy nem figyeltem jobban, milyen útvonalon jöttünk – talán sikerült volna megtalálnom a kijáratot innen.

Körbenézek Mel irodájában, végignézek a könyveken és a viseltes szövött szőnyegen. Az íróasztalán szanaszét papírok hevernek. Ide kellett eljönnöm, hogy megtudjam a vizsgám eredményét – itt tudtam meg, hogy felvettek Obel stúdiójába gyakornoknak. Akkor jöttem el Melhez, amikor a segítségére és tanácsára volt szükségem, még, amikor azt gondoltam, hogy ő lesz a mentorom és törődik velem. Legutóbb, amikor itt voltam, Mel mellett itt volt egy lány is, Isolda. Vajon hol lehet most?

Mel körbevezet, megmutatja azt a kisebb ajtót, ami a mosdóba vezet, és egy másikat, amely egy szűkös hálószobába nyílik, ahol Mel aludni szokott.

– Te itt fogsz aludni – mutat egy matrakra meg egy párnára a szoba sarkában. – Kényelmes helyed lesz.

A helyiségben nincsenek ablakok, amelyek elárulhatnák, a nap mely szakaszában járunk, így csak a becslésemre hagyatkozhatok, miközben elrendezgetem a párnákat, hogy le tudjak ülni valahova. Longsight mellett

mindig elvesztem az időérzékeimet – órákba vagy akár csak percekbe is telhet egy-egy beszélgetés vele. Kimerültem, miközben átvágtunk az erdőn Gullal, és már hajnalodott, mire a városhoz értünk. *Úristen, Gull! Becsukom a szemem és rágondolok, ahogy egyedül van most valahol, talán a börtönben. Vagy talán a kórházban, súgja egy kegyetlen hang. De az is lehet, hogy halott. Nem!* Longsight megígérte, hogy egyelőre életben marad. Belekapaszkodom ebbe a gondolatba.

A papírok súrlódására, Mel sóhajtozására és a toll sercegésének hangjára alszom el.



Azt álmodom, hogy éjjel van és hallom, ahogy valaki a nevemen szólít. Rohanni kezdek a hang irányába, de egyetlen lépéssel sem kerülök közelebb a hanghoz, amely könyörög, hogy mentsem meg. A hátamat erősen markolja két kéz, és minél gyorsabban próbálok futni, annál erősebben tart vissza, nem bírok kivergődni a szorításból. Egész közel vannak most, és szembe fordulok az üldözőimmel. A bőrük szürkés és hámlik, alatta apró fényfoltok bukkannak elő – mintha törött kerámialámpások lennének, amelyek belsejében még lobog a láng. Ujjaikkal szorosan markolnak, és úgy karmolnak, mintha száraz gallyak lennének. Nem tudom, hogy feladjam vagy küzdjek, lehúzzak-e több réteget a bőrükről, vagy inkább elfújjam a lángjukat. Ott, ahol megérintenek, az én bőröm is elszürkül. Félek, hogy bennem már nem lesz fény.



A saját kiabálásomra ébredek. – Elég hangosan alszol – jegyzi meg Mel. Közelebb húz magához egy könyvet az íróasztalán.

Kimegyek a mosdóba, és megmosom az arcomat. Amíg bent vagyok, felhúszom a felsőmet, és szemügyre veszem a bőrömet. Amióta Featherstone-ban megharapott Fenn kutyája, azóta viselem a hegeket, amelyek mintha egyre lejjebb kúsznának. És valóban, a csíkok most már a hasfalamat szelik keresztül, akár egy baljós képlet, amely meg akar jelenni. Megpróbálom eldörzsölni magamon egy vi-zes törölközővel, de tudom, hogy semmi értelme – tudom, hogy akárcsak a mellkasomon éktelenkedő varjú, ugyanúgy meg fog jelenni újra. Az ilyen jelek soha nem tűnnek el.

Az iroda megnyugtató illatot áraszt. Mel olajozott bő-réből enyhe rózsá- és levendulaillat párolog; a pol-con sorakozó könyvek és az íróasztal pedig szinte lélegez-nek attól, hogy milyen gyakran nyitják fel őket és hagyják nyitva, arccal az ég felé. Kiegyenesedek, és figyelem, ahogy Mel dolgozik.

Éppen egy bőrkönyv felett ráncolja a homlokát, vö-rös hajtincsei rendezetlenül lógnak az arcába. Nem egy hagyományos bőrkönyvet néz, hanem a mesélő könyvét. A mesélőknek nincs saját történetük, az ő könyveiket a közösség szent történetei töltik meg.

Mel bizonyára arról a titkos polcról vette le ezt a könyvet, amit egyszer nekem is megmutatott. A múzeum hátsó részében, egy lépcsősoron felmászva van egy helyiség, amit senki nem venne észre, ha nem mutatják meg neki. Vajon Mel tényleg ennyire bízott bennem akkor, hogy képes volt megmutatni ezt a titkos rejtékhelyet? Mintha egy másik világba csöppenne az ember. A mesélőknek nincs nevük és családjuk, a tetteik és az elért eredményeik alapján emlékeznek rájuk, ahogyan mindannyiunkra. Nincs felfestve név a gerincük mellé, nincsenek rajtuk családfák vagy arcok – csak a történeteik lenyomatát örökítik meg és mesélik újra. A múltbeli mesélők egymás bőrével érintkezve zsúfolódnak annak a rejtett szobának a polcain.

A közösség nagy része előtt ismeretlenek, Mel számára azonban egyet jelentenek a családdal, a történetekkel és az otthonnal.

Egy ideig némán ülünk egymással szemben, Mel a könyveket lapozgatja, én pedig elszenderedek.

– Hol lehetsz? – dünnyögi halkán az orra alá, én pedig figyelem, ahogy közelebb húzza magához a bőrkönyvet, és lassan újra átlapozza, minden oldalt egy nagyítóval tanulmányozva, miközben a homlokát ráncolja. – Itt kell lenned valahol!

Nyújtózom egyet és felállok, Mel pedig rám pillant.

– Segíthetek? – kérdezem erőltetett mosollyal. – Akár a hasznodra is lehetek, ha már itt vagyok.

Mel felvonja egyik szemöldökét. – Ugye tudod, hogy ehhez érteni kell. – Aztán mintha kicsit felengedne.

– Melyik történetről van szó?

– Húzz ide egy széket! – Mel a saját székét kicsit odébb tolja, hogy ketten odaferjünk az asztalhoz, én pedig keresek egy sámlit, és odahúszom mellé, hogy együtt nézzük a mesélő bőrkönyvét. Meglep, hogy az a történet, amivel nehézségei támadtak, éppen Csipkerózsika meséje – egy nagyon ismert mese, amit már az iskolakezdés előtt is kívülről fűjt minden gyerek.

– Ezek a jelek annyira különböznek a te jeleidtől! – kiáltok fel. – Nem az a feladatod, hogy ne változtass a meséken? – Odanézek Mel bőrére, ami csupa szín. A karján ott díszleg Csipkerózsika rajza, tüskés, kusza zöld ágak nőnek felfelé, a végükön egy kislány áll, kezében egy törött rokkával. Mel vádlóján a szerelmesek történetét is megörökítették; egymás mellett állnak, amint a Nap és a Hold egybeolvad. Az a jel, amely a Szentet ábrázolja félig takarásban marad a szoknyája alatt, de kilátszik alóla Szent aranyló, diadalmas alakja. Mel jelei olyanok, akár az érett gyümölcsök, az előttünk fekvő könyv azonban fekete és szürke – igaz, hogy szép –, de csak miután közelebbről megnézem a bőrkönyvet, akkor fedezek fel némi hasonlóságot az illusztrációk és Mel bőrének jelei között. Mel fanyarul elmosolyodik.

– Pont az ilyen kérdéseket szeretem, mégis nagyon ritkán sikerül válaszolnom rájuk. Igen, ezek a jelek az évek során *valóban* változtak. – Egyik kezével gyöngéden megérinti az előtte fekvő könyv lapját. – Ha minden generációból egy mesélő találkozna és elmesélné a történeteit,

akkor a hangunk egyszerre szólna. A szavak szinte ugyan- azok volnának – erős és hittel teli történetünk van, amit átadunk egymásnak, és tökéletesen adjuk tovább a mesé- ket. Ami azonban a jeleinket illeti, szabadon választhatunk – csak az a lényeg, hogy pontosan tükrözzék a történetet.

– És miért kaptok ekkora szabadságot? – kérdezem.
– Nem arra a Saintstone-ra vall ez, amit én megismertem.

Mel szórakozottan ingatja a fejét. – Milyen cinikus lettél. – Hátradől, majd ujjbegyével finoman végigsimítja karján a jeleket. – A mesélő munkája soha nem merült ki annyiban, hogy pontosan előadja a mesét. – Felvonom egyik szemöldököm, de Mel nem hagyja, hogy félbe- szakítsam. – Az én szerepem nemcsak a mesélésből áll, hanem abból is, hogy elérjem, az emberek végig is hall- gassák azokat. Ahogy elnézem a világot, amiben élünk, bízom benne, hogy a meséink segítenek értelmezni azt – az én feladatom, hogy segítsék a közösségnek megtalálni a helyét ezekben a történetekben. A bőrömre festett jelek csak értelmezései a meséknek – ahogyan most elmesélem őket. Elvégre nem ez a célja a munkánknak? A művészek feladata, hogy ugyanazt a történetet új szemszögből adják elő, ahogyan a körülöttünk lévő világot értelmezzük és benne a saját szellemünket.

Előbbre hajolok. Úgy érzem, újra valamilyen leckét kapok. – És mi van akkor, ha a mesélő téved? Ha rossz- szul értelmezi a történetet és a saját kénye-kedve szerint eltorzítja?

– Éppen ez az oka, hogy mindig a legelejéről kezdjük. A bőrkönyveink tanúskodnak minden végigszolgált generációról, de minden új mesélő ugyanonnan kezdi – ugyanazokkal a szavakkal, ugyanazokat a meséket mondja, ugyanazt a félelmetes és egyben megszentelt feladatot teljesíti. – Mel megvonja a vállát. – Csak mi mindig hozzáteszünk valami mást is.

– És te mit gondolsz, mit tettél hozzá a mesékhez?
– Most már tényleg kíváncsi vagyok.

Mel egy pillanatilag eltűnődik. – Amikor először elkezdtem mesélőként dolgozni, azt hittem, az aranykorban élek. Annyi szenvedély és hit volt körülöttem, annyi megújult szeretet és engedelmesség az őseink tanításai iránt.

– És most már nem így érzed? – faggatom tovább.

Mel felsóhajt. – Most... most azt látom, hogy az emberek jobban félnek, mint azelőtt, de közben sokkal biztosabbak saját tisztességükben. Lehet, hogy ez mindig is így volt. Talán én voltam naiv, vagy túl reményteli ahhoz, hogy átlássak a szitán.

Rámeredek az előtte fekvő könyvre. – De miért most? – kérdem. – Miért pont most nézed végig ezeket a régi könyveket?

Mel is a könyvre mered.

– Mindig azon gondolkozom, hogy vajon elkerülte-e valami a figyelmemet. Valami nagyon fontos. – Halványan összevonja a szemöldökét. – A történelem során, amikor valami új vagy szokatlan dolog történt, a mesélők mindig képesek voltak visszalapozni a bőrkönyvekben, és felis-

merni, hogy mi volt az, ami előre jelezte a változást, vagy ami egész idő alatt rejtve volt a mesékben. A történelmünk összes nagyobb eseménye – az üresek kitelepítése például – valahol előre meg volt írva. De most... – Mel ujjai szórakozottan dobolnak az asztalon. – Ezt most nem találom.

Nagyot ugrik a szívem. – *Ez* alatt Longsight polgármester feltámadását érted? – kérdezem halkán.

Mel zavartnak tűnik, és egy röpké pillanatra megsajnálom őt. Ez a nő mindig is erős hittel élt.

– Kell, hogy legyen előzménye ennek is. A halálának és a feltámadásának. Itt kell lennie valahol, ezekben a tanításokban.

– De mégsem találod. – Megkönnyebbülés, hogy valaki más is kimondja ezt, hogy mástól is hallom azt a rémületet, amit a polgármester állítólagos csodája okoz.

Mel aggódó tekintete most az enyémbe fúródik. – Egyetlen mesében sem szerepel olyan vezér, aki így szegült ellen a halálnak.

– És a szerelmesek meséje? – kérdezem. – A királynő visszahívja a halálból a királyt a szerelmével.

Mel halványan elmosolyodik. – Te mindig is jó tanuló voltál, Leora – ismeri el. – De nem, az a feltámadás más volt, mert az megváltoztatta az embert. Ne felejtse el, hogy a király szimbolizálta a Napot, a történet végén az alvilágban uralkodik, a halottak földjén, és a fiuk foglalja el a helyét az uralkodói szerepben. – Mel lapoz egyet a könyvben. – Nincs arra precedens, amit a polgármeste-

rünk állít. – Lassan ingatja a fejét. – Az emberek hozzám fognak fordulni magyarázatért. Most nagyobb szükségük van rám, mint valaha. – Tekintetét még egyszer rám emeli, és az előbbi bizonytalanság helyén most félelmet látok. – Erre fel kellett volna készítenie a kiképzésemnek, de üres kezekkel állok.